

Како ламбада бори́на,
Перче-то му сѣ вееше,
Како ꙗковелъ въ планина.

Я мене дай ме за него,
Акѣ не, ке бегамъ по него.

331.

Петрице, моме Петрице!
Дейгиди риба летнице,
Цѣрвено отъ Охритъ яболко,
Преспанска тѣнка ѡгуля,
Елибасанско-но ноже,
Юручка топла погача,

Битолско поле широко,
Тиквешка бѣла пченица,
Солунско суво грозѣнце,
Воденска ширка цѣрвена,
Негошко вино 'убаво!

332.

Дали ꙗ сѣнце що рано огреватъ?
Дали ꙗ паша со силна-на войска?
Дали ꙗ кула мегю два майстора?
Далъ ꙗ невѣста мегю два девера?
Дали ꙗ коня мегю два-на слуга?
Дали ꙗ слуга мегю два-на коня?
Дали ꙗ оганъ мегю два ридіа?
Дали ꙗ река мегю два-на брега? . . .

333.

Що ми ꙗ сѣрце тегнало
Башъ араміа да бидамъ,
Цѣрна кошуля да носамъ,
Чивти пищоли на поясъ,
Тонка-та пушка на рамо,

Остра-та сабя на лево;
Башъ араміа да бида
Во Моріовска планина
Со сто ѡ педесетъ сѣймени!

334.

„Стани ми Недо мори отвори
Мала-та врата вратничка.“—
„Не мога дулберъ, море, да стана,
Майка ми лежить до мене,
Варлила рѣка, драги, вѣрзъ мене;

Не могу, драги море, сумъ мала,
Отъ дванаесетъ години,
Не могу, драги, диванъ да седа,
Не могу, драги, чубукъ да паля.“